

*“Nu mijn emoties geen klanken meer kunnen zijn,
zal ik ze in woorden moeten veranderen.”*

- Ben

Proloog

Anna

De eerste keer die ik me kan herinneren dat ik muziek hoorde, wist ik niet dat er zoiets prachtigs bestond. Het maakte me rustig, het vulde een stilte die me beangstigde. Mijn vader en muziek waren lang de belichaming van één. Voor mij hoorden zij bij elkaar en ik hield oneindig van hen. Nu voelt dat ingewikkeld; gaandeweg zijn ik en muziek elkaar verloren, net als dat ik langzaam mijn vader verloor. Het is niet het terug denken aan die tijd die me verdrietig maakt, eigenlijk denk ik zelfs dat ik daar juist gelukkig van wordt. Het is het feit dat ik dat nu kwijt ben, dat we die personen niet meer zijn, dat we onszelf niet meer zijn. Dát gemis.

Huilend lag ik in mijn bed. Het was eigenlijk allang bedtijd, maar ik kwam niet in slaap. Zodra het donker werd, kroop de angst in mijn kamer. Het was té stil, té leeg, alsof de stilte zelf me wakker hield.

Mama kwam voor de derde keer naar boven gesneld: "Anna toch, liefje, je moet echt gaan slapen, het is al veel te laat voor jou kleine Anna."

Ik snikte en snikte: "Ik kan niet slapen mama, ik ben zo alleen."

Mijn moeder probeerde alles: "Wil je een glas warme melk? Zal ik het nachtlampje aanlaten? Ik kan naast je blijven zitten tot je slaapt." Maar niets hielp. Mijn hoofd bleef malen, mijn hart klopte onrustig. Terwijl mijn tranen nog over mijn wangen omlaag dwarrelden, hoorde ik plots de eerste klanken vanuit de werkkamer van mijn vader. Hij was achter de piano gaan zitten. De tonen vulden

het huis met iets dat ik niet kende maar meteen voelde: rust. Ik stopte met snikken en ging uitgeput in mijn bed liggen, het voelde of ik eindelijk tot troosten werd gesust en ik sloot mijn nog waterige ogen. Mama streek door mijn haren, veegde de natte strepen van mijn gezicht en fluisterde dat ik mocht luisteren. Dus dat deed ik. De klanken legde een zachte deken over mijn onrustige gedachten. Voor het eerst zwegen ze. Er was alleen de melodie, gedragen door de liefde van mijn vader, en de warmte van mijn moeder naast me. Zo viel ik in slaap, gedragen door klanken die mooier waren dan stilte.

Vanaf die nacht speelde hij elke avond, tot de slaap mij weer kwam halen. Zijn muziek werd mijn rust, mijn troost. Door zijn liefde in de klanken te leggen, schonk hij mij zijn hart en leerde hij me dat ik, in hun aanwezigheid, niet bang hoefde te zijn.